

Arrest

nr. 78 376 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 17 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt samen met zijn ouders op voorgehouden 14-jarige leeftijd aan op het Belgische grondgebied op 7 december 1998. Er wordt geen enkel identiteitsdocument voorgelegd.

1.2. Op 9 december 1998 dienen de ouders van verzoeker een asielaanvraag in. Gelet op verzoekers voorgehouden minderjarigheid volgt hij de toestand van zijn ouders. Op 9 maart 1999 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2003 verworpen. Het beroep hiertegen werd door de Raad van State op 20 maart 2006 verworpen bij arrest nr. 156 638.

1.3. Op 14 februari 2001 wordt de akte van bekendheid van verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt gehomologeerd. Reden van deze akte van bekendheid is dat verzoeker als kandidaat politiek vluchteling niet terug kan naar Armenië om identiteitsdocumenten te vragen.

1.4. Op 27 april 2004 dienen de ouders van verzoeker voor zichzelf en hun gezin een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.5. Op 15 februari 2006 wordt een tijdelijk verblijf toegestaan onder voorwaarden.

1.6. Op 5 februari 2007 wordt het verblijf verlengd voor twaalf maanden en dit onder voorwaarden.

1.7. Op 11 oktober 2006 dient de partner van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet in, dit gelet op haar relatie met verzoeker. Op 1 juni 2007 wordt deze aanvraag niet ontvankelijk verklaard (bijlage 15ter). Diezelfde dag dient de partner van verzoeker opnieuw een aanvraag in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet in.

1.8. Op 21 april 2007 huwt verzoeker met zijn partner.

1.9. Op 29 juni 2007 dient verzoeker een verzoek in tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit.

1.10. Op 28 maart 2008 wordt de echtgenote van verzoeker eveneens gemachtigd tot beperkt verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dit ingevolge haar relatie met verzoeker.

1.11. Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten einde een verblijfsvergunning voor onbeperkte duur te verkrijgen. Op 7 mei 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van onbeperkt verblijf om reden dat verzoeker geen geldig identiteitsdocument voorlegt noch een geldige motivering die hem daartoe vrijstelt.

1.12. Op 6 juli 2010 dient verzoeker samen met zijn gezin en zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in, ditmaal met identiteitsdocumenten waaruit blijkt dat verzoeker alsook zijn ouders een andere identiteit hebben.

1.13. Op 17 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, Delbarre Valens, attaché
genomen op 17.11.2011*

wordt aan A. H. G. {...}, geboren op 21/07/1980 te Jerevan, Armenie, alias de persoon die verklaart zich P., S. {...} te noemen, geboren te Masis op (in) 16.01.1984, en welke verklaart van Armenië Ren. nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk OP 33/01/12 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten. Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Lierend Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(4) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Art. 13§3, 3° van de wet van 15/12/1980. De minister of zijn gemachtigde kan In een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij valse of misleidende Informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene heeft samen met zijn ouders in 1998 asiel aangevraagd. De reden van de asielaanvraag was dat het gezin problemen had in hun land wegens hun gemengde afkomst (Azerbeidjan-Armenie). Bij de asielaanvraag was de betrokkene niet in het bezit van enig identiteitsdocument. De asielaanvraag werd definitief afgesloten in 2003 door een negatieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

De ouders van de betrokkene dienden nadien 2 regularisatieaanvragen in voor het gehele gezin (Incl betrokkene) die telkenmale geweigerd werden. Een derde regularisatieaanvraag werd ingediend op 22/04/2004 omwille van een lange asielprocedure, schoolnood van de kinderen en de medische problemen van de moeder. deze regularisatie werd op 23/02/2006 toegestaan.

De betrokkene verkreeg een tijdelijk verblijf met telkenmale het verzoek om zijn paspoort voor te leggen.

In 2006 vroeg en verkreeg de betrokkene een akte van bekendheid bij het vrederecht van Sint Truiden dit om de Belgische nationaliteit te bekomen. De betrokkene was toen meerderjarig.

De betrokkene heeft dus gepoogd om een bedrieglijke naturalisatieaanvraag in te dienen op een valse identiteit.

De betrokkene vroeg samen met de andere gezinsleden op 18/11/2009 een verblijf van onbeperkte duur. Bij deze aanvraag werden attesten van de ambassade bijgevoegd waarop vermeld staat dat het gezin paspoorten had aangevraagd, maar dit niet konden krijgen gezien ze geen geboorteakte heden voorgelegd. (hetgeen logisch is, gezien de valse identiteiten) De aanvraag tot verblijf van onbepaalde duur werd op 07/05/2010 geweigerd.

Op 06/07/2010 wordt dan een nieuwe 9 bis ingediend voor de hele familie waarbij het gezin paspoorten voorlegt. De betrokkene legt een verlopen paspoort voor op een naam van A. G. {...}. Het paspoort was geldig van 1997-2007.

De betrokkene was dus in het bezit van zijn paspoort op het moment van zijn asielaanvraag. Indien de betrokkene reeds van in het begin van asielprocedure haar paspoort had voorgelegd, dan was België nooit verantwoordelijk geweest voor de asielprocedure gezien de Dublinconventie. De betrokkene volgde immers de asielprocedure van de ouders en zij hadden hun paspoort achtergehouden met een Frans visum.

Tevens heeft de betrokkene na zijn meerderjarigheid nooit op eigen initiatief zijn echte identiteit verklaard. Integendeel, na zijn meerderjarigheid heeft de betrokkene nog een procedure Ingeleid bij de Rechtbank van eerste aanleg om een homologatie van een akte van bekendheid te bekomen, dit ter vervanging van een ontbrekende akte van geboorte om de Belgische nationaliteit te bekomen,

De betrokkene heeft dus documenten achtergehouden en de Belgische staat misleid.

Het aangehaalde element van de regularisatieaanvraag van 22/04/2004, de langdurige asielprocedure, is dus gebaseerd op fraude. De andere elementen die werden aangehaald het verblijf te bekomen, met name de humanitaire redenen, de schoolnood van de kinderen en haar medische problemen dienen als ongegrond te worden verklaard. Immers de humanitaire redenen zijn enkel en alleen te wijten aan het frauduleus gedrag dat het gezin jarenlang heeft volgehouden. De medische problemen werden reeds onderzocht in 2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken. de moeder van de betrokkene kon haar medische zorgen verderzetten in haar land van herkomst, De schoolgaande kinderen konden altijd een studentenvisum aanvragen of hun studies verderzetten in het land van herkomst.

Indien deze fraude toen aan het licht was gekomen, zou de betrokkene nooit een verblijfsvergunning hebben verkregen.

De elementen die de betrokkene en de gehele familie aanhaalt in de aanvraag conform art 9 bis van 06/07/2010 dienen als ongegrond te worden beschouwd. Zo haalt hij de integratie aan, lange asielprocedure, schoolgaande kinderen, meer dan 5 jaar verblijf in België, lokale verankering, schending van art. 3 EVRM, chronische ziekte van de vader en recht op gezinsleven

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is reëel, maar is enkel te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Uit een dergelijk frauduleus gedrag kan men geen

rechten putten. Zoals reeds aangehaald kan de lange asielprocedure niet ingeroepen worden als een element om hier verblijf te verkrijgen gezien de betrokkene de Belgische staat misleid heeft door het achterhouden van zijn paspoort..

Het feit dat de betrokkene schoolgaande kinderen heeft, belet niet dat deze kinderen een aanvraag tot studentenvisum kunnen indienen om te studeren in België of dat ze hun studies in hun land kunnen verderzetten. Art. 3 van het EVRM kan ook niet geschonden worden gezien het hier gaat om een loutere bewering van een schending zonder enige bewijzen. Dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken van het vernoemde art. 3 van het EVRM. Een algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De chronische ziekte van de vader wordt vermeld in het verzoekschrift van de betrokkene, Echter er is geen recent medisch attest bijgevoegd die deze bewering kan staven. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De kinderen, P. A. {...} en P. H. {...} volgen de situatie van de ouders.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1880 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13, § 3, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet alsook schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij fraude pleegde voor het bekomen van de machtiging tot verblijf doordat zijn ouders tijdens hun asielprocedure hun paspoorten hadden achtergehouden. Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft. Volgens verzoeker werd in de beslissing namelijk niet voldoende rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

1. Verzoeker kwam in 1998 naar België samen met zijn ouders en zijn twee minderjarige zussen. Hij was op dat moment achttien jaar oud. Zijn ouders vroegen toen asiel aan. Hij werd niet ondervraagd en zou automatisch het statuut van zijn ouders volgen. Het zijn verzoekers ouders die op het moment van hun asielaanvraag, ten gevolge van een foutief advies, de verkeerde (en ongelukkige) beslissing namen om hun paspoorten met het Frans visum niet te tonen aan de Belgische autoriteiten. Dit betreft een beslissing die buiten de wil van de toen erg jonge verzoeker werd genomen. Hij heeft nooit beslist om mee te werken aan de fraude maar voelde zich moreel verplicht om zijn ouders gehoorzaam te zijn. Toch wordt hij nu even zwaar ‘gestraft’ dan zijn ouders doordat ook aan hem nu een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit kan bezwaarlijk eerlijk en redelijk genoemd worden. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker gepoogd heeft een bedrieglijke naturalisatieaanvraag in te dienen. Volgens verwerende partij toont dit aan dat verzoekster ook gefraudeerd heeft. Verzoeker wijst er echter op dat deze akte van bekendheid niets te maken heeft met de fraude die aan de grondslag ligt van het verkrijgen van de verblijfsmachtiging en die door zijn ouders werd gepleegd. Verzoeker werd door zijn ouders echter verplicht om zijn andere naam te behouden. Door de situatie die eerder door zijn ouders werd gecreëerd, werd hij verplicht verder te leven in een leugen. Het feit dat hij gepoogd heeft de Belgische nationaliteit te verwerven op basis van zijn andere naam kan haar derhalve niet verweten worden. Bovendien, na meerdere jaren onder een ‘alias’ geleefd te hebben, heeft verzoeker de fout van zijn ouders samen met zijn ouders op eigen initiatief willen rechtzetten. Om die reden vroeg verzoeker en zijn familie om een humanitaire regularisatie op basis van hun echte paspoorten. De overheid heeft dus niet de fraude van zijn ouders opgespoord maar verzoeker en zijn familie zijn hier zelf voor uitgekomen aangezien hij niet langer in een leugen wilde leven. Het zijn de ouders van verzoeker die de paspoorten hebben achtergehouden en fraude gepleegd hebben. Zij zijn dan ook diegenen die hier in de eerste plaats verantwoordelijkheid voor dragen. Kinderen kunnen onmogelijk mee verantwoordelijk

worden gesteld voor de verkeerde afwegingen die hun ouders maken. In haar beslissing hield verwerende partij hier onvoldoende rekening mee. Ze motiveerde geenszins op welke wijze verzoeker en zijn zussen mee verantwoordelijk zijn voor de fraude. Uit de hoger genoemde wetsartikelen blijkt nochtans dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2. Vervolgens wijst verzoeker op het feit dat de asielprocedure onmogelijk zo lang heeft kunnen duren enkel en alleen omdat verzoekers ouders geen paspoorten voorlegden. Verzoekers ouders dienden in 1998 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd pas in 2003 door de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd en afgesloten. Hun asielprocedure duurde dus in totaal vijf jaar. De lange duur van de procedure zou te maken hebben met het feit dat ze een andere naam gebruikten en hun paspoorten achterhielden. Dit is echter absoluut onmogelijk. Tijdens een asielprocedure moet voornamelijk gekeken worden naar de redenen van vertrek van een persoon uit zijn land van herkomst. Verzoeker en zijn familie zijn uit hun land vertrokken om een aantal redenen. De Belgische asielinstanties moeten nagaan wat die redenen zijn en of zij aanleiding geven tot het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming. Natuurlijk dient de identiteit van de aanvrager onderzocht te worden. Doch, indien deze onvoldoende vaststaat, dan kan de asielprocedure op basis hiervan afgewezen worden. In casu hadden de Belgische asielinstanties dus vrij snel tot een beslissing kunnen komen in de asielprocedure van verzoekers ouders. Ze hadden de aanvraag immers kunnen afwijzen op basis van een onduidelijke identiteit of op basis van het asielrelaas. In beide gevallen had dit nooit vijf jaar kunnen of moeten duren! In die zin kan de fraude onmogelijk de oorzaak zijn geweest van de langdurige asielprocedure. Het feit dat verzoeker en zijn gezin een andere naam gebruikten verantwoordt geenszins dat de Belgische asielinstanties er vijf jaar over gedaan hebben om de asielprocedure te behandelen. De fraude die gepleegd werd kan dan ook absoluut niet beschouwd worden als zijnde van doorslaggevend belang in het bekomen van de machtiging van verblijf van verzoeker in de zin van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. In dat opzicht motiveert verwerende partij onvoldoende hoe de fraude aan de basis ligt van de langdurige asielprocedure. Het kan niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid hoe de fraude van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van een machtiging van verblijf. Het is voor verzoeker dus onduidelijk waarom het achterhouden van de paspoorten ervoor gezorgd heeft dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas na vijf jaar een beslissing nam. Aangezien dit aan de basis ligt van de tragische situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, had verwerende partij dit beter dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve vastgesteld worden. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3. Tenslotte meent verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familiale situatie. Verzoeker is hier gehuwd met mevrouw A.B. {..}, van Armeense nationaliteit (stuk 3). Haar verblijf werd geregulariseerd op basis van haar relatie met verzoeker en het hebben van gemeenschappelijke kinderen. Verzoeker en zijn echtgenote hebben inderdaad twee kinderen die in België geboren zijn (stuk 4 a-d). P.A. {..} is 4 jaar oud en P.H. {..} 5 jaar. Zij volgen op een regelmatige wijze de lessen in de Vrije Basisschool van Sint-Truiden. A. {..} zit nu in de tweede kleuterklas en H. {..} in de derde kleuterklas (stuk 4 e-f). Zij zijn nog nooit in Armenië geweest en zijn ook de Armeense taal niet goed machtig. Verzoeker ook samen met zijn echtgenote en zijn ouders een huis aangekocht waarvoor zij gezamenlijk maandelijks afbetalingen verrichten (stuk 10). Hij woont hier samen met zijn ouders en zijn kinderen. Ook de jongste zus van verzoeker woont bij hen in. Zij heeft sinds drie jaar een relatie met een Franse man (stuk 14) en beiden wonen ze in bij verzoeker. Verzoekers oudste zus woont wettelijk samen met een Franse man (stuk 13) en ze hebben twee kinderen met de Franse nationaliteit. De overheid trekt plots de verblijfstitel van verzoeker in zonder deze belangrijke elementen grondig in overweging te nemen en te onderzoeken. Verzoekers zussen zullen dus op basis van wettelijke bepalingen inzake gezinshereniging of op basis van andere regularisatiecriteria in aanmerking komen voor verblijf in België. Indien verzoeker terug moet keren naar zijn land van herkomst zal hij dus weggerukt worden van zijn zussen, hun partners en hun kinderen. Dit is des te schrijnend nu hij met zijn jongste zus en haar partner samenwoont en zij dus van zijn gezin deel uitmaken. Met betrekking tot artikel 8 EVRM roept verwerende partij louter een standaardformulering in het leven. Deze formulering is trouwens identiek in alle beslissingen die werden genomen, dus zowel in de beslissing ten aanzien van verzoeker, in die ten aanzien zijn ouders en zijn zussen. Ze luidt als volgt: "...". Verwerende partij had al de familiale elementen in acht dienen te nemen vooraleer over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij schendt derhalve duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft de verwerende partij nagelaten dit te doen. Verwerende partij motiveert bovendien enkel in algemene termen waarbij het stelt dat er geen verbreking zal zijn van de familiale banden. Dit is echter niet correct en houdt niet voldoende rekening met de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt. Als zodanig is er ook sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht. Daarenboven schendt verwerende partij tevens de motiveringsplicht aangezien zij niet afdoende motiveert waarom artikel 8 EVRM die het recht op privé en gezinsleven beschermt niet werd geschonden.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing wel degelijk de juridische grondslag blijkt op basis waarvan zij is genomen en dat op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen. De verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing duidelijk weergeeft dat de langdurige asielprocedure gebaseerd is op fraude en dat verzoeker met zijn betoog hieraan geen afbreuk kan doen. Wat betreft artikel 8 EVRM stelt verwerende partij dat het hier geenszins een standaardmotivering betreft nu ingegaan wordt op de persoonlijke situatie van verzoeker.

2.3. Artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

De Raad wijst erop dat, opdat er toepassing zou kunnen gemaakt worden van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, een vorm van fraude dient vastgesteld te worden die heeft geleid tot de toekenning van de verblijfsmachtiging. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat er een duidelijk causaal verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie, de valse of vervalste documenten of de gepleegde fraude en anderzijds de toekenning van de machtiging tot verblijf aangezien wordt gesteld dat enkel elementen op basis waarvan de initieel genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist, aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (cfr. Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73 met verwijzing naar 59). Tevens wordt, in de voorbereidende werken, verduidelijkt dat *“het gaat om een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’”* en dat het bedrog *“betrekking moet hebben op documenten of gegevens die bepalend zijn in de behandeling van de aanvraag voor (de) verblijfsmachtiging”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 56).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als beweerde veertienjarige en dus minderjarige (terwijl hij in realiteit op dat ogenblik al achttien jaar was) samen met zijn ouders op 9 december 1998 asiel heeft aangevraagd in België. Bij deze asielaanvraag werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd en werd verklaard dat de moeder van verzoeker van gemengd Azerisch-Armeense origine was en dat zij als gezin omwille van deze gemengde etnie problemen kenden. Op 9 maart 1999 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2003 verworpen. Het beroep hiertegen werd door de Raad van State op 20 maart 2006 verworpen bij arrest nr. 156 638. De derde regularisatieaanvraag van verzoeker en zijn ouders op 22 april 2004, waarbij zij zich beriepen op de lange asielprocedure, de scolariteit van de kinderen en de medische problemen van de moeder van verzoeker werd bij beslissing van 13 februari 2006 ingewilligd waardoor verzoeker en zijn ouders in bezit werden gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning onder voorwaarden.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat *“het aangehaalde element van de regularisatieaanvraag van 22/04/2004, de langdurige asielprocedure, is dus gebaseerd op fraude.”*

waaruit de Raad afleidt dat verzoeker bij beslissing van 13 februari 2006 volgens de gemachtigde geregulariseerd werd omwille van de langdurige asielprocedure.

De gemachtigde kan wel gevolgd worden in de stelling dat de langdurige asielprocedure zijn oorzaak vindt in de gepleegde fraude. Immers bleek bij het uiteindelijk voorleggen van de paspoorten dat deze van de ouders voorzien waren van een Frans visum zodat kan aangenomen worden dat de gemachtigde, indien hij op het ogenblik van de asielaanvraag op de hoogte was geweest van de werkelijke identiteit van verzoeker en zijn ouders, Frankrijk verzocht zou hebben tot overname van verzoeker en zijn ouders in functie van de behandeling van de asielaanvraag. Het gegeven dat de asielaanvraag in België werd behandeld vindt bijgevolg zijn oorzaak in de bedrieglijke houding van verzoeker en zijn ouders. Uit voorgaande blijkt dat het achterhouden van de paspoorten met Frans visum een determinerend element is geweest om de asielaanvraag in België te behandelen. Door evenwel deze cruciale gegevens bewust achter te houden en aldus de gemachtigde deze mogelijkheid te ontnemen, kan niet anders dan gesteld dat de asielprocedure, haar duur – zonder asielprocedure zou er immers ook geen duur ervan zijn - en de daaruit voortspruitende integratie door bedrog zijn uitgelokt.

Evenwel kan het standpunt van de gemachtigde dat de langdurige asielprocedure aanleiding heeft gegeven tot de regularisatie op 13.02.2006 niet afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad merkt vooreerst op dat de beslissing van 13 februari 2006 waarbij beslist werd tot regularisatie niet in het administratief dossier van verzoeker terug te vinden is. Wat wel terug te vinden is in het administratief dossier is onder andere een interne nota van 17 januari 2011 waarin gesteld wordt: *“Reden regularisatie van de familie niet duidelijk.”* In een andere interne nota van dezelfde datum gericht aan de directeur-generaal van de dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld: *“Een derde aanvraag tot regularisatie werd voor het gezin ingediend op 22.04.04 omwille van de lange asielprocedure, scolariteit van de kinderen, medische problemen van de vrouw. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk gezet op 30.01.2006. Deze beslissing werd herroepen door de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf van Dhr Roosemont op 13.02.2006.”*

De regularisatieaanvraag van 22 april 2004 bevatte, naast de lange asielprocedure, dus nog andere argumenten die verzoeker had ingeroepen om de regularisatie van zijn verblijfstoestand te verkrijgen. Zo werd ondermeer de medische situatie van verzoekers moeder ingeroepen. Uit geen enkel gegeven blijkt dat enkel de langdurige asielprocedure van doorslaggevende aard was om de regularisatie toe te kennen. Hoewel de gemachtigde argumenteert dat de medische situatie reeds beoordeeld werd door dr. De Block en de aanvraag op diens advies onontvankelijk werd verklaard, dient gewezen op het feit dat de beslissing van 30.01.2006 volledig herroepen werd door de beslissing van de directeur-generaal van 13 februari 2006. Derhalve kan de gemachtigde niet teruggrijpen naar deze onontvankelijkheidsbeslissing van 30.01.2006 nu geenszins duidelijk blijkt waarom de directeur-generaal deze beslissing heeft herroepen en alsnog is overgegaan tot regularisatie.

Uit niets blijkt immers dat de medische toestand van verzoekers moeder geen aanleiding heeft gegeven tot regularisatie. Dit klemmt des te meer nu in sommige beslissingen tot verlenging van de regularisatie verwezen wordt naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – hetgeen medische regularisatie betreft – en bovendien in een interne nota ‘Samenvatting’ opgemaakt op 29 januari 2007 gesteld wordt: *“Aanvraag art. 9§3 ingediend op 27/04/2004 Voorwerp: aanvraag art. 9§3 medisch + verlenging BIVR om medische redenen”.*

De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er niet in slaagt het causaal verband tussen de gepleegde fraude en de beslissing tot regularisatie aan te tonen. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat *“de fraude die gepleegd werd kan dan ook absoluut niet beschouwd worden als zijnde van doorslaggevend belang in het bekomen van de machtiging van verblijf van verzoeker in de zin van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.”*

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De bespreking van de overige middelen kan niet tot een ruimere vernietiging leiden zodat er geen noodzaak toe bestaat deze te onderzoeken.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 17 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER